

Pelerinul

August
2009
Anul II
Nr. 20 (15)

8 pagini

Periodic de informare și educație creștin-ortodoxă

Cugetări și citate despre Credință

❖ Mi-ar fi mai bine să trăiesc cu fiarele, decât cu oamenii necredincioși. (**Cuviosul Azarie**)

❖ Doresc să predic, să vorbesc, să scriu, dar nu vreau să silesc pe nimeni, căci credința trebuie să fie liber consimțită și să fie primită fără constrângere. (**Martin Luther**)

❖

❖ Sărac ești (necredinciosule - n.n.) și lipsit de orice bun, sărac de iubirea de oameni, sărac de credința în Dumnezeu, sărac de speranță. (**Sfântul Vasile cel Mare**)

❖ Lucrurile mai presus de fire, pot fi înțelese prin credință. (**Sfântul Ioan Damaschin**)

❖ În fapte se arată credința. (...) Credința, fără fapte, nu există. (**Sfântul Simeon Noul Teolog**)

❖ Credința este contemplarea unui lucru tainic. (**Teodoret**)

❖ Credință al cărei obiect apare cu evidență, nu poate fi numită credință. (**Sfântul Atanasie cel Mare**)

❖ Cine nu crede că va învia și că va da socoteală, ci gândește că toată ființa sa se mărginește la viața aceasta, aceluia nu-i va pasa mult de faptele bune. (...) Credința în Înviere este adevărata mângâiere în suferinți, în lupta cu ostenelele și cu greutățile vieții. (**Sfântul Ioan Gură de Aur**)

Din cuprins:

❖ *Cugetări și citate despre CREDINȚĂ* – pag.1

❖ *Sfinți și sărbători prăznuite* – pag. 2

❖ *Plante din Grădina Domnului* – pag. 3

❖ *Îndreptar de viață creștină* – pag. 3

❖ *Evangelia Duminicii* - pag.4

❖ Pentru cine vrea să creadă am o mie de motive. Pentru cine nu vrea să creadă, n-am nici unul. (**Fericitul Augustin**)

❖ Crede ca să înțelegi ! (**Fericitul Augustin**)

❖ Credința este pentru suflet, ceea ce este ochiul pentru trup. (**Teodoret al Cirului**)

❖ Cel ce crede, se teme; cel ce se teme, se smerește; cel ce se smerește, se îmblânzește; cel blând, păzește poruncile; cel ce păzește poruncile se luminează; cel luminat se împărtășește de tainele Cuvântului dumnezeiesc.

(**Sfântul Maxim Mărturisitorul**)

❖ Credința face ceea ce omul și legea nu pot face. (**Sfântul Ioan Gură de Aur**)

❖ Un lucru mic este un lucru mic. Dar credința din lucrurile mici este un lucru mare. (**Sfântul Grigorie de Nazianz**)

❖ Credința este libera consimțire a sufletului. (**Sfântul Antonie cel Mare**)

❖ Credința întărește ceea ce rațiunea clatină. (**Sfântul Ioan Gură de Aur**)

❖ Credința este încrederea în cele nevăzute, (...) este har, (...) este taină. (**Sfânta Scriptură**)

❖ Cine e credincios în lucrurile mici, e credincios și în cele mari. (**Sfânta Scriptură**)

❖ Cred, Doamne, ajuta necredinței mele! (**Sfânta Scriptură**)

❖ Fie vouă după credința voastră! (**Sfânta Scriptură**)

❖ *Viața în parohie* - pag.5

❖ *Mărgăritare pentru suflet* – pag. 3

❖ *Din învățăturile Sfinților Părinți* – pag.6

❖ *Locuri binecuvântate* – pag. 7

❖ *Pagina micului creștin* – pag. 8

Sărbători și sfinți prăznuiți

SCHIMBAREA LA FAȚĂ A DOMNULUI

În fiecare an, Biserica prăznuiește la data de 6 august, Schimbarea la față a lui Hristos.

Momentul Schimbării Domnului la față, de pe muntele Tabor, este punctul central al Revelației lui Dumnezeu în lumină.

Luând pe Petru, Iacov și Ioan, Hristos "S-a schimbat la față înaintea lor, și a strălucit fața Lui ca soarele, iar veșmintele Lui s-au făcut albe ca lumina.

Dacă până acum se vedea mai întâi Omul și apoi Dumnezeu din persoana Lui, pe munte s-a petrecut contrariul.

Pe Tabor are loc o pregustare a învierii și a Celei de-a doua venituri a Mântuitorului. Slava aceea de care le vorbea Domnul ucenicilor le-o arăta aici pe pământ, spre a nu se întrista nici de moartea lor, nici de moartea Sa.

Lumina care a strălucit pe muntele Tabor nu a fost văzută doar prin simțurile omenești, ci ele au primit putere de sus, ochii duhului s-au deschis înaintea celor trupești. Astfel putem spune că Schimbarea Domnului la față a fost și schimbarea felului de a vedea al ucenicilor. Dacă fața lui Hristos "a strălucit ca soarele", cum de n-au văzut lumina ucenicii rămași jos, lângă munte? "Cel asemenea vede pe cel asemenea", pentru a vedea lumina Duhului, ochii sufletești trebuie să fie deschiși de Dumnezeu însuși.

Hristos le arăta ucenicilor, încă neobișnuiți cu astfel de vederi, ce înseamnă învierea Lui și învierea noastră.

Iar dacă pe Apostoli, la Schimbarea la față, lumina aceea i-a aruncat cu fața la pământ, a fost pentru că ei nu erau încă obișnuiți cu o vedere supra-sensibilă, pe ei luminându-i slava oarecum din exterior, căci Duhul Sfânt nu cuprinsese încă deplin inimile lor, cum se va întâmpla la Cincizecime.

În concluzie, nu numai Dumnezeu este Lumina, ci și fiecare om care se angajează în lupta credinței, care trece prin iluminarea Botezului, este numit ca fiind lumină, însă nu o lumină autonomă, care-și trage sursa de lumină din el însuși, ci "lumina Domnului" iluminat de slava inefabilă a Celui care, singur, este Lumina adevărată.

ADORMIREA MAICII DOMNULUI

Maica Domnului este cea mai înaltă sfințenie omenească cunoscută și cinstită de Sfânta Biserică, iar Adormirea Maicii Domnului este cea mai de seamă dintre sărbătorile ei. Este o sărbătoare pregătită, precum se știe, printr-un post de două săptămâni. În Sfânta Scriptură, nu aflăm nimic despre moartea Maicii Domnului. În schimb, cântările și imnele de la Vecernia și Utrenia sărbătorii ne vestesc adevărata tradiție a Bisericii în această privință:

Când a binevoit Hristos, Dumnezeul nostru, să ia la Sine pe Maica Sa, atunci cu trei zile mai înainte, a făcut-o să cunoască, printr-un înger, mutarea ei de pe pământ la viața cea cerească. Deci, înștiințându-se Născătoarea de Dumnezeu despre aceasta, s-a bucurat, cu bucurie mare, și s-a suit degrabă în Muntele Măslinilor, ca să se roage.

Și a luat, apoi, iertăciune de la toți și, culcându-se pe pat, a făcut rugăciune pentru întărirea lumii și pentru viețuirea în pace. Și, binecuvântând pe toți cei de față, și-a dat sufletul în mâinile Fiului și Dumnezeului ei. Și multe vindecări s-au împărțit tuturor celor bolnavi, prin binecuvântarea ei.

Și, s-a făcut, atunci, tunet mare și au venit de la marginile lumii, ca pe niște nori, toți Apostolii lui Hristos, la casa Maicii Domnului din Ierusalim. Și, începând Petru cântarea cea de îngropare, Apostolii au ridicat patul și au petrecut, până la mormânt, trupul cel primitor de Dumnezeu. Și, sosind în satul Ghețsimani și așezând în mormânt trupul Maicii Domnului, Apostolii au zăbovit, acolo, încă trei zile, așteptând pe Apostolul Toma, care din dumnezeiască rânduială, lipsea.

Și, sosind, Toma Apostolul era întristat, că nu se învrednicise să vadă, și el, chipul adormit al Maicii Domnului, ca și ceilalți Apostoli. Deci, s-a deschis, cu hotărâre de obște, mormântul, pentru el. Și, dacă s-a deschis, s-au minunat, că au aflat mormântul fără sfântul ei trup și era numai giulgiul lăsat, ca mângâiere și mărturie nemincinoasă a mutării Născătoarei de Dumnezeu, cu trup cu tot, la ceruri.

Pe scurt, după credința Sfintei Biserici, la Adormirea Maicii Domnului, trupul ei n-a cunoscut putrezirea, care vine după moarte, nici n-a ramas în mormânt. Maica Domnului, cu trupul schimbat, viu și proslăvit, a fost mutată, cu trup cu tot la ceruri, ca o pârgă a întregii omeniri. Dar, spre deosebire de Mântuitorul, ea a fost dusă la ceruri de îngeri, nu prin puterea ei, ca Mântuitorul. Și acolo se roagă de-a pururi pentru noi. Să avem mare încredere în rugăciunea ei, că ea singură poate vorbi lui Dumnezeu, ca o mamă unui fiu al ei. Dumnezeului nostru slavă!

ÎNDREPTAR DE VIAȚĂ CREȘTINĂ

ADEVĂRATUL SENS AL POSTULUI

Țelul creștinului pe pământ este mântuirea sufletului, valoare supremă pe care Dumnezeu a sădit-o în om, valoare pe care nimic nu o poate egala sau înlocui cum arată Mântuitorul însuși: „Ce-i va folosi omului, dacă va câștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde? sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?” (Matei 16,26). Pentru atingerea acestui țel Biserica noastră a pus la îndemâna credincioșilor diferite mijloace iar unul dintre acestea este postul. Sunt însă unii creștini care înțeleg greșit postul, fie negându-i complet valoarea, fie considerând că micșorarea sau nepostirea, indiferent de împrejurări, duce la pierderea definitivă a mântuirii. Față de aceste păreri se impun câteva precizări pentru a înțelege adevăratul sens al postului.

Vechimea postului este dată deodată cu crearea omului. Așa cum arăta Sfântul Vasile cel Mare, postul a fost prima poruncă dată de Dumnezeu omului când i-a zis: „Din toți pomii din Rai poți să mănânci, iar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit” (Facere 2,16-17). Prin această poruncă postul ne apare ca un act sau un exercițiu de voință prin care omul trebuie să renunțe la anumite lucruri lumești în scopul întăririi sale trupești și sufletești.

Postul îmbracă două aspecte:

-trupesc: constând în abținerea sau înfrânarea, pentru un timp mai scurt sau mai lung, de la toate mâncările, sau numai la unele, și de la băuturi.

-sufletesc: constând în abținerea totală de la orice formă de păcat și descătușarea inimii de toate dorințele rele precum și părerea de rău pentru greșelile săvârșite. Sub aspect sufletesc creștinul trebuie să postească toată viața, pentru că tot timpul trebuie să se ferească de a săvârși păcatul. Încă de la crearea omului postul ne apare ca o necesitate trupească și sufletească. De aceea îl găsim recomandat și practicat atât în Vechiul Testament cât și în Noul Testament. Folosul postului pentru trup este foarte limpede arătat în cartea Înțelepciunea lui Isus Sirah în care citim: „Nu fi nesățios în nici o desfătare și nu te apleca la mâncăruri multe. Că în mâncărurile cele mai multe va fi durere și nesațul va veni până la îngreșare. Pentru nesaț mulți au pierit; iar cel înfrânat își va spori viața” (37, 32-34).

Hrana vegetală, specifică postului este recomandată chiar de medicină în scopul echilibrării metabolismului, a curățirii trupului de toxine și a întăririi capacității de apărare împotriva microbilor.

Postul mai este recomandat însă, atât în Vechiul Testament cât și în Noul Testament, ca mijloc de pregătire a ființei omenești în vederea unor mari acțiuni spirituale

sau dificile și pocăinței. Astfel, Moise a postit în Muntele Sinai, 40 de zile și 40 de nopți, în vederea primirii tablelor legii în scopul curățirii, salvării din situații (Ieșire 34,28; Deuteronom 9,9,18.). Proorocul Ilie a mers 40 de zile și 40 de nopți, fără să mănânce și să bea nimic, până la Horeb unde s-a învrednicit de strălucita arătare a lui Dumnezeu și de vorbirea cu El (3 Regi 19,8). Curățirile levitice erau însoțite întotdeauna de post (L evitic 16,29-30).

În momentele dificile din viața unor persoane sau a unui popor întreg, postul constituia un bun mijloc de întărire și speranță în ajutorul Lui Dumnezeu.

Plante din Grădina Domnului Crețișoara

Denumire științifică:

Alchemilla vulgaris Fam. Rosaceae

Denumiri populare:

brumărel, brumărie, crețarel, făină de in, palască, plească, rotunjir, umbra-muntelui, umbrarul-doamnei. În tradiția populară: frunzele se puneau pe bube, iar fierte în lapte se luau contra durerilor de cap.

Acțiune farmaceutică:

astringente, antidiareică, antiseptice, diuretice, antiinflamatorie. Datorită taninului este antihemoragică și antidiareică. Se poate de asemenea folosi cu mare succes în afecțiunile ginecologice în care se dorește reducerea secrețiilor ca de exemplu în metroragii. Se mai folosește la afecțiunile bucale sau ajută femeile care nu pot duce sarcina la capăt. Se poate folosi și în diferite combinații de plante.

Mod de preparare și administrare:

-2 lingurițe de plantă mărunțită se vor pune la 250 ml apă clocotită. Se acopere pentru 15 minute, după care se strecoară. Se pot consuma 1-2 căni pe zi.

-Praf din plantă obținut cu râșnița de cafea. Se va lua un vârf de cuțit care se pune sub limbă. Se va ține apoi timp de 10 minute, după care se înghite. Se face de 3 ori pe zi.

-Tinctura din 50 g de praf care se pune cu 250 ml alcool alimentar de 70° și se va ține timp de 15 zile agitând des. Se va ține închis ermetic la temperatura camerei. Se strecoară și se pune în recipiente mai mici. Se va lua de la 10 picături până la 1 linguriță de 3 ori pe zi, diluată cu puțină apă.

-Unguent- se ia unt care se pune la fiert. Se va arunca apoi spuma care se formează la suprafață și de asemeni se va separa de depunerile de pe fund. Cu acest unt 1 parte și 1 parte praf de plantă se pot face unguentele în mai multe feluri:

Se amestecă în părți egale praf de plantă cu unt până la omogenizare.

Se pune la fiert pe baia de apă pentru 3 ore apoi se filtrează. În ambele cazuri se unge local de 2 ori în strat subțire. Se poate folosi orice bază grasă: untură de porc nesărată, seu, vaselină, lanolină, etc.

Se poate utiliza la următoarele **afecțiuni**: afecțiuni genitale, afte, anemie, anorexie, atonii musculare, cicatrizarea rănilor, diaree, diabet zaharat, dureri abdominale, dureri de cap, enterocolită, fixarea sarcinii, fracturi, hemoragii uterine, hemoroizi, hipermenoree, metroragie, dismenoree, laringite, leucoree, migrenă, nervozitate, otită, plăgi ulcerate, pregătirea intervențiilor chirurgicale în sfera ORL, prurit vulvar, răni, regurgitări, slăbiciune musculară, scorbut., vergeturi.

EVANGHELIA

Evangelhia Duminicii a VIII-a după Rusalii – minunea înmulțirii pâinilor (Mt 14, 14-22)

În explicarea Evangheliei citită astăzi în Bisericile Ortodoxe din întreaga lume voi pleca de la un verset al Psalmistului: *Domnul mă paște și nimic nu-mi va lipsi. La loc de pășune, acolo m-a sălășluit; la apa odihnei m-a hrănit.* (Ps 22, 1-2) Acesta, vom vedea pe mai departe, este Dumnezeuul nostru.

Cu toate că și Domnul vrea să se retragă în locuri pustii câteodată (Mt 14, 13), mai ales când află că aleșii lui sunt prizoniți și batjocorați, totuși nu poate sta indiferent la cererea celor rămași în viață și mai ales care Îl caută (Mt 14, 15), I se face milă de ei și le vindecă bolnavii. Toate acestea se petrec doar în urma propovăduirii cuvântului despre *Împărăția lui Dumnezeu*. (Lc 9, 11)

Așadar Îl vedem pe Domnul Iisus Hristos în postura de Păstos, Cel ce este urmat de multă turmă (5000 mii de bărbați, afară de femei și de copii), Care are grijă de ea, legându-le rănilor și îngrijindu-le bolile, hrănindu-i atât sufletește cât și trupește. Domnul este Păstorul cel adevărat ce îi așează în cete de câte cincizeci și o sută (Mc 6, 40) și nu îi lasă să meargă în sate să-și cumpere hrană ci se îngrijește chiar El de aceasta.

Vă puteți întreba de ce nu i-a lăsat să meargă să-și cumpere mâncare din sat, sau de ce nu i-a lăsat pe ucenici să facă acest lucru? Vedeți dumneavoastră, atunci când mergeți la un hram la o Biserică sau la o Mănăstire, unde toți iau parte la slujbă, în afara bisericii, în satul sau orașul respectiv, ceilalți ce nu sunt prezenți la slujbă, se ocupă cu alte lucruri: fac petreceri, concerte, grătare, vând tot felul de lucruri, de parcă aceasta ar fi cel mai important și nu aud glasul lui Dumnezeu și nu aduc laudă Domnului în Sfânta Biserică. De aceea nu i-a lăsat să meargă în sat, pentru a nu se *rătăcii* și atunci El ca Păstorul cel bun, pe lângă hrana duhovnicească, care este Cuvântul Său, le dă și hrană trupească de care are nevoie tot omul. Însă cu adevărat se împlinesc cuvintele: *Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu.* (Mt 4, 4)

Vreau să mă opresc asupra unui lucru pe care mi l-a pus Dumnezeu pe inimă și pe care vreau să vi-l pun și eu vouă, și anume că dintre toți cei care erau acolo numai un singur copil a avut curajul să vină și să spună ucenicilor că el are cinci pâini de orz și doi pești (Io 6, 9). Cum se poate acest lucru? Oare chiar era singurul ce avea mâncare la el? Dar chiar dacă era așa, nu asta vrea Scriptura să ne spună cât vrea să ne arate ceva mai lămurit. La fel ca acel băiat, de multe ori suntem și noi. Uităm importanța și prioritatea lucrurilor. Acesta gândea altfel decât restul oamenilor ce nu aveau mâncare cu ei. Dacă acei oameni ce au venit să-L vadă pe Iisus nu s-au mai gândit la altceva, nici măcar la mâncarea cea de trebuință, acest băiat era legat de cele materiale și astfel nu putea să ajungă la cele duhovnicești. Mai bine spus era *copil* în cele duhovnicești și trebuia să crească și încă nu era ajuns la statutul *bărbatului desăvârșit*. (Efes 4, 13) Tot așa și noi de multe ori ne simțim legați de cele pământești, de hrană și îmbrăcăminte, nu că ar fi ceva rău și nenatural, din contră, Mântuitorul se folosește de acei doi pești și de cele cinci pâini pentru a hrăni mulțimea, foamea e și naturală și e necesară, însă ceea ce vrea să ne învețe Hristos e că ea, foamea cea adevărată, trebuie să fie cea după Cuvântul lui Dumnezeu, și ne vrea să ajungem să ne hrănim din El, pentru că El este hrana ce dă viață, și nu orice fel de viață ci Viața veșnică.

O vorbă înțeleaptă spune: *Ești ceea ce mănânci!* Astfel reiese că dacă mănânci porc devii acel ceva, dar dacă te hrănești din Dumnezeu, adică din Cuvântul Lui și din Trupul și Sângele Lui, prin Sfânta Împărtășanie, devii Dumnezeu, nu după fire, ci după participare și asemănare.

Așadar, în viață, dăruieți și faceți posibil să se răspândească mai multe Biblia și prilejurile de a sta la Cina Domnului, decât de a ne face cadouri tot felul de lucruri trecătoare ce ne umple pântecul și ne otrăvesc atât trupul cât și sufletul, și faceți ca Iisus Hristos să fie acceptat în viața noastră ca Domnul și Păstorul Cel ce ne duce la loc de odihnă și ne gătește masă în împărăția Sa.

VIAȚA ÎN PAROHIE

LECȚII DE SFÎNȚENIE

Biserica lui Dumnezeu este locul în care conflictele dintre generații se sting, unde cei mari învață de la cei mici, unde cei mici învață să prețuiască dragostea lui Dumnezeu prin veselie, maturitate, generozitate. Cel puțin în parohia noastră comunicarea dintre generații se decuplează de codul social al bunelor maniere și se armonizează cu ceea ce puțini pricep Voința lui Dumnezeu.

Voința lui Dumnezeu este sfințirea noastră („voia lui Dumnezeu acesta este: sfințirea voastră” – I Tesaloniceni 4,3), iar politețea pe care o pretind diferitele modele societale este un artificiu greu acceptat de foarte mulți dintre copii, de foarte multe ori îi inhibă, îi irită și le ciunțește libertatea de a iubi, iar pe cei mai mari aceasta poate deveni chiar un exercițiu de falsitate.

Poate nu este politicos să-i spui „tu” unui vârstnic, dar este politicos atunci să-i spunem TU lui Dumnezeu? Aici, relațiile interumane și mai ales între generații se construiesc pe o structură a cărei Cap este Adevatul Hristos, fapt pentru care nu doar că se fundamentează treptat pe încredere, dar devin și intime.

Este unul din motivele pentru care Biserica lui Hristos este Mama noastră, nu doar de suflet deoarece cuprinde ajutor de orice natură, însă cu rost întotdeauna. Este unul din motivele pentru care Hristos ne este mai mult decât Frate, este Mamă; ceea ce explică mai bine dragostea cu care se jertfește încă pentru fiecare dintre noi. Și atunci cine este cel mai apropiat de Mama sa decât copilul mic. Cu cât e mai mic cu atât e mai strâns de pieptul mamei, cu atât e mai grijit și mai iubit.

Nici nu mă mai mir atunci de ce pruncii bisericii țin predică celor mai mari prin vorbele părintelui duhovnic, nici nu mă mai mir de ce ei sunt mai pătrunși de tainele de Sus și comunică mai natural prin versete, desene, priviri sincere și senine, fără să forțeze urgentarea vreunui răspuns așteptat și fără ca umbra întunericului să le știrbească bucuria prin invidii, cârteli și răutate.

Și oricine ai fi tu, dragul meu cititor, nu cred că nu te pun pe gânduri sârmele încâlcite scrise pe

pomelnic al vreunui copil la o vârstă la care încă nu poate vorbi foarte clar și corect gramatical. Nu cred că nu te pun pe gânduri desene însofiate de puterea Duhului Sfânt – când puritatea copiilor poate zări în oamenii din jur sfințenia pe care noi adesea o ignorăm (oameni în chip de flori, Biserica cu chip de Om) sau „vorbe” pe care nici părinții acelor copii nu au privilegiul să le cunoască și nici o putere diavolească ca să le împiedice a fi ascultate, ci numai Dumnezeu.

Aici cei mari învață să îi respecte pe cei mici, să îi valorifice ca fapte divine ce sunt și mai mult ca orice să zărească și pe această cale și în tot locul și-n toată vremea hărnicia Măinilor lui Dumnezeu, care nu obosesc nici măcar o clipă. Aici, părinții învață să fie părinți, aici responsabilitățile de părinți nu sunt grele, aici dragostea este motorul și combustibilul de acțiune pentru fiecare zi.

Aici dragostea părinților nu este egoistă, nu caută în copii trofee sau instrumente de exploatare, aici dragostea părinților este mereu însoțită de discernământ, de aceea jorda este sfântă, este ultima metodă și niciodată nu e nevoie a fi luată din cui. Atunci o vorbă sau un gest a celui mic poate să reflecte în ochii celor mari nu doar minunile lui Dumnezeu ci și erorile lor, adesea moștenite, și care, învață să nu strivească corola de minuni a creației divine, învață să devină sfinți. Doamne ajută!

Copiii mei

de Parintele Ilarion Argatu

Copiii mei vă vad tot singuri
Ingânând și ori la sfaturi,
Iar cu trupul tot în friguri
Și cu sufletu-n oftaturi.

V-amintiți și voi de-o vreme
Când eram cu toții laolaltă,
Amintire ce s-așterne
Din când în când mai
Ziceți «tată».

Copiii mei, de mult vă cheamă
Glasul meu și zi și noapte,
Vreau să vin de bună seamă
Între voi, dar nu se poate.

Vreau să știu de jocul vostru
Și de haină și de hrană,
Și de știți voi «Tatăl nostru»
Și de ceea ce vă e mamă.

DIN ÎNVĂȚĂTURILE SFINȚILOR PĂRIȚI

NE VORBEȘTE PĂRINTELE CLEOPA

DESPRE AVORT

*continuarea articolului din
numărul precedent*

- Auzi ce zice el: "Nu pricinui trupului boală și slăbiciune, că nu mi spui mie pricinile, ci Celui ce le știe. Spune-mi, a posti nu poți? Dar, a te sătura în toată viața și a-ți sfărâma trupul cu greutatea bucatelor, poți? Au nu știi că postul este maica sănătății?" (Exaimeron, Cuvântul I). Și iarăși, adaugă Sfântul Vasile: "N-a fost în rai vin, nici junghieri de dobitoace". După potop însă a zis Dumnezeu omului: "mâncați toate ca pe niște verdețuri de iarbă" (Facere 9, 3).

Apoi, arătând vechimea postului, zice Sfântul Vasile: "Vino, călătorește prin istorie și cercă începutul postului, că este de o vârstă cu omenirea. Tot lucrul care întrece cu vechimea este vrednic de cinstit. Cucernicește-te dar, omule, de căruntețele postului, că postul în rai s-a legiuit". Cea dintâi poruncă pe care a luat-o Adam a fost aceea, ca "din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mâncați" (Facerea 2, 17). Și iarăși zice: "Fiindcă nu am postit, am căzut din rai". Să postim dar, ca la el să ne întoarcem. Și iarăși: "Căroră le-au căzut oasele în pustie? Au nu acelor ce căutau mâncare de carne?" Și în alt loc zice: "Bucatele cele grase și bucatele cele multe, neputând a le mistui stomacul, multe boli au adus în lume; iar postul și înfrânării pururea îi urmează sănătatea". Și iarăși: "Evreii, până când se îndestulau cu mană și cu apa cea din piatră, pe egipteni îi biruiau, prin mare călătoreau și nu era întru semințiile lor bolnav" (Ieșire 16, 3; Psalm 104, 36). Iar după ce și-au adus aminte de căldările cele cu cărnuri și s-au întors cu poftete la Egipt au căzut din pământul făgăduinței (Exaimeron, Cuvântul 1, Despre Post).

Am adus aici puține mărturii pentru cei ce pricinuiesc motive de boli și pentru aceasta li se pare că avea dreptul să îngăduiască cuiva să piardă și să omoare pruncii, punând pricina de boală. Boala, însă,

o trimite Dumnezeu ca pedeapsă pentru păcate (Numeri 11, 33; Levitic 26, 16; Deuteronom 28, 15; 22, 59; II Regi 7, 14; Iov 33, 19-23; Psalm 105, 17-18; I Corinteni 11, 30 etc.).

Deci, dacă vreo femeie este bolnavă, nu la ucidere de prunci să-și găsească scăpare de pedeapsa lui Dumnezeu. Ci, să se roage lui Dumnezeu cu umilință, cu post și cu durere în inimă, căci la El este puterea și îndurarea de vindecare a celor bolnavi. Postul, rugăciunea și înfrânarea întru curățenie a celor căsătoriți și bolnavi, acestea sunt leacul lor, iar nu uciderea de prunci nevinovați.

Care sunt urmările cele mai mari ale avortului asupra trupului și sufletului?

Femeile care fac avort se îmbolnăvesc deseori de boli grele, nevindecabile, îmbătrânesc înainte de vreme, suferă mai ales de nervi, nasc copii bolnavi și infirmi, nu se înțeleg cu bărbații lor, au muștrare de conștiința până la moarte, sau cel puțin timp de zece ani, dacă se pocăiesc și primesc canonul rânduit de duhovnicii lor. Iar dacă nu, le așteaptă canonul cel veșnic în muncile iadului, de care să ne ferească pe toți Bunul nostru Mântuitor.

Ce trebuie să facă o mamă însărcinată dacă soțul o silește la avort? Dar dacă este greu bolnavă și are mulți copii?

Sfântul Apostol Pavel zice așa: "Femei, supuneți-vă bărbaților voștri, precum se cuvine, întru Domnul" (Coloseni 3, 18). Aici trebuie să înțelegem că nu întru toate se cuvine femeii să se supună bărbatului, ci numai la cele ce se cuvin în Domnul. Poate bărbatul să o îndemne și la lucruri de fărădelege, la furat, la beție, la ură, la ceartă, la desfrânare, la ucidere, la secte, la necredință etc. La acestea nu se cuvine a se supune bărbatului, măcar și moarte de ar răbda de la el. Că nu se cade a iubi și asculta pe bărbat mai mult decât legea lui Dumnezeu.

Iată ce zice Sfântul Nicodim Aghioritul la cuvintele de mai sus ale marelui Apostol Pavel: "O, cititorule, cum a zis Pavel să se supună femeile bărbaților lor? Cum se cuvine, întru Domnul!" Adică, la cele ce se cuvine și sunt legiuite și la cele după Dumnezeu. Căci de ar cere bărbații să-i asculte femeile lor la cele necuvioase și nelegiuite, la lucruri afară de fire și la necredință sau la călcarea poruncilor lui Dumnezeu, întru acestea zic, nicidecum să nu se supună femeile și să facă voia lor cea rea. Pentru că atunci, împreună cu bărbații lor, "se vor osândi în munca iadului" (Subînsemnare la Tâlcuirea Epistolei către Coloseni de Fericitul Teofilact al Bulgariei, București 1904).

Deci rămâne clar că femeia nu trebuie în nici un caz să se supună bărbatului ei, când acela o îndeamnă, sau o silește la avort, adică ucidere de prunci. Iar dacă femeia este bolnavă și din acest motiv vrea să-și piardă copiii, niciodată o pricină ca aceasta nu o va scapa pe ea de osânda cea veșnică, de-și va uide pruncii ei. Femeia creștină și credincioasă, mai înainte de naștere este datoare să se spovedească la duhovnicul ei, să se împărtășească cu Trupul și Sângele lui Hristos, chiar dacă are vreun canon de făcut și, astfel, să se pregătească de moarte. Tocmai de aceea Sfânta Biserică dă voie femeilor înainte de naștere să se împărtășească, chiar de ar fi oprite pe mulți ani, căci Biserica lui Hristos are în vedere durerile nașterii și primejdia morții pentru mamele care nasc.

O adevărată mamă creștină trebuie să fie gata întotdeauna de jertfa totală la naștere, adică de moarte. Prin durerile nașterii, femeia câștigă mântuirea sufletului ei, după cuvântul Sfântului Pavel, care zice: "Dar se va mântui (femeia) prin naștere de fii, dacă stăruie cu deplină înțelepciune, în credință, în iubire și în sfințenie" (I Timotei 2, 15). Durerile nașterii s-au dat de Dumnezeu femeii, ca un canon pentru greșala ei cea dintâi, după cuvântul Domnului care zice: "Înmulțind voi înmulți necazurile tale și suspinul tău, în dureri vei naște fii și spre bărbatul tău va fi întoarcerea ta și el te va stăpâni" (Facere 3, 16).

Așadar, să înțeleagă femeile cele înțelepte și credincioase și să primească canonul cel dat lor de prea Bunul Dumnezeu cu toată bucuria și mulțumirea, că este spre iertarea păcatelor și mântuirea sufletelor lor. Iar dacă vreuna din ele va muri în chinurile nașterii, pe altarul jertfei și va avea dreaptă credință, aceea se va mântui, cum spune Sfântul Pavel, și cu mucenicii se va socoti. Căci Biserica lui Hristos nu acceptă nici un motiv pentru uciderea de copii, adică avort, boală, sărăcie, primejdie, copii mulți, bărbați răi etc. Toți creștinii sunt datori să se jertfească până la moarte, acolo unde i-a rânduit Dumnezeu să trăiască.

**Extras din cartea "Lumina și Faptele Credinței",
de Arhim Cleopa Ilie și Arhim. Ioanichie Bălan.
Ed. Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, Iași 2002**

*Pentru informații, anunțuri și sugestii ne puteți
contacta pe adresa:*

Redacția „Pelerinul”

Sibiu, cod 550200 str. Nicolae Teclu nr. 41, ap. 3

e-mail: revistapelerinul@yahoo.com

Telefon: 0762357203; 0728179693;

LOCURI BINECUVÂNTATE...

Mănăstirea Muntele Ceahlău

Din cele mai îndepățate timpuri, în jurul muntelui Ceahlău au existat numeroase schituri sau peșteri cu pustnici, călugări și călugărițe. Unele au fost mistuite de foc, de avalanșele de zăpadă sau de stâncile prăvălite peste ele.

Așezământul este construit pe un platou al muntelui înconjurat de mari stânci. Foarte aproape de mănăstire se află cabana Dochia și Stațiunea meteorologică Toaca. Materialele de construcție au fost transportate cu elicopterele Armatei Române. În pridvor, deasupra ușii de intrare în pronaos, este pisania, scrisă în marmură, care consemnează întreaga istorie a mănăstirii.

Acest sfânt lăcaș are ca hramuri 'Binecredinciosul Voievod Ștefan cel Mare și Sfânt' și 'Schimbarea la Față'. Lucrările au fost finalizate în anul 1993, an în care biserica cu clopotnița a fost sfințită. Această mănăstire este amplasată la cota 1.800 metri, pe culmea care leagă Vârful Toaca de Ocolașul Mare.

În anul 1990, din inițiativa IPS Daniel, s-a reconstruit Mănăstirea. Pentru că aici, înainte, era o sărbătoare în cinstea Schimbării la Față care, pe vremea comunismului, fusese schimbată într-o sărbătoare în cinstea muntelui, atunci când s-a încercat o denaturare a sărbătorii. După 1990 s-a reluat viața religioasă pe Muntele Ceahlău prin construirea acestei mănăstiri, unică în felul ei, pentru că toate materialele au fost aduse pe munte cu elicopterul. Viața monahală este aici puțin mai dificilă decât în celelalte mănăstiri, pentru că vara este foarte scurtă, iar iarna este foarte lungă, monahii fiind nevoiți să suporte vitregiile vremii. Numai biserica este construită în mod obișnuit, locuințele fiind făcute în pământ, ca niște bordeie, pentru adăpostirea viețuitoarelor monahi de acolo. Biserica a fost construită la parohia din satul Ceahlău, de meșteri populari din zonă, din lemn, fiind transportată cu elicopterul, bucată cu bucată, până pe vârful muntelui, acolo unde a fost amplasată, și sfințită în vara anului 1993. Așezământul monahal de pe Muntele Ceahlău a fost denumit în multe scrieri și „Olimpul românesc”, în amintirea sihaștrilor și a călugărilor care, prin rugăciunea lor, au coborât cerul pe pământul Moldovei.

Pagina micului creștin

Răsplata Bunătății

Un om, trecând pe o stradă, a văzut în fața unei biserici un bătrân sărman, un cerșetor, ce trăia din milostenia credincioșilor. De bătrân, s-a apropiat o fetiță care i-a întins câțiva bănuți. Impresionat de gestul ei, trecătorul a întrebat-o pe copilă:

- Spune-mi, de ce i-ai dat bătrânului bănuții tăi ?

- Știți, domnule, tatăl meu a murit, iar mama, deși muncește mult, nu prea are bani, așa că o ducem destul de greu. Dar aseară mama mi-a spus că, atunci când faci un bine, Dumnezeu te răsplătește negreșit. Așa că azi, am luat bănuții aceștia pe care eu i-am strâns și i-am dat bătrânului din fața bisericii. El are, cu siguranță, mai multă nevoie de ei. Iar Dumnezeu, fiindcă am făcut un bine, se va îndura și de mine. Cucerit de bunătatea fetei, omul a întrebat-o ce își dorește ea cel mai mult.

- O, a spus fata, aș vrea un cojocel, că vine iarna și va fi foarte frig. Anul trecut am răcit rău de tot, fiindcă nu am umblat bine îmbrăcată, dar Dumnezeu mi-a ajutat și m-a însănătoșit. Mama a vrut să-mi cumpere un cojocel, dar e tare scump și nu se poate.

- E, uite că se poate, i-a mai spus omul. Vino cu mine!

Ajunși în fața unui magazin mare, ce se afla peste drum, omul i-a cumpărat fetei un cojocel călduros și tare frumos. Fetița nu știa cum să-i mai mulțumească străinului ce se îndurase de ea.

- Vezi, i-a mai spus omul, mama ta a avut dreptate. Dumnezeu totdeauna te răsplătește pentru binele făcut. Tu l-ai ajutat pe bătrân, iar Domnul mi-a dat mie ocazia să te întâlnesc tocmai în acel ceas. Eu te-am ajutat acum pe tine, și, fii sigură, Dumnezeu îmi va ajuta și mie mai târziu, fiindcă atunci când ne ajutam unii pe ceilalți, și Dumnezeu ne ajută pe noi.

Cu cât suntem mai buni și avem mai multă grijă unul de altul, cu atât Dumnezeu ne vede credința și ne ferește de rele.

“Fiecare din noi e ajutat de celălalt în mod providențial.”

Sfântul Marcu Ascetul

Mărgăritare pentru suflet...

Fecioara Maria

de Parintele Ilarion Argatu

Dintre fecioare pe pământ
Numai tu ești ca lumina,
Că ai născut pe Iisus Cel Sfânt,
Fără să știi ce este vina.

Și fecioarelor ce vor
Să fie mirese a lui Iisus,
Tu le vii în ajutor.
Ca s-ajungă și ele sus.

O, Fecioară, multă lume
De necazuri ai scăpat;
Scapă pe fecioare-anume
De al trupului păcat.

PELERINUL – este o revistă editată de Cercul studenților „Acasă cu tinerii creștini” și se adresează tuturor oamenilor credincioși, cu inimă bună.

Conținutul articolelor este realizat de:

Ovidiu Ciobotă, Raluca Ciobotă, Ionuț Nacu, Dan Nisipeanu,
Olimpia Burian, Mirela Stanciu